

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 10Sžk/6/2020
Identifikačné číslo spisu: 1015201963
Dátum vydania rozhodnutia: 23. marca 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Monika Valašiková
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1015201963.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Mališovej a prof. JUDr. PhDr. Petra Potascha, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie, so sídlom Tulčík 310, 082 13 Tulčík, IČO: 31 303 862, právne zastúpený: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, Štúrova 20, 042 83 Košice, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, referát starostlivosti o životné prostredie so sídlom v Bratislave, Tomášikova 46, 832 05 Bratislava, za účasti ďalšieho účastníka: X.. S. Š., bytom Ú. X, XXX XX D., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OOP3-2015/074776-NMT zo dňa 10. septembra 2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/157/2019-102 zo dňa 5. novembra 2019 takto

r o z h o d o l :

Návrh sťažovateľa na prerušenie konania sa z a m i e t a .

Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

Účastníkom konania sa n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov kasačného konania.

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Správny súd (po zrušení jeho predošlého rozsudku č.k. 5S/293/2015-47 zo dňa 6. septembra 2016 v spojení s opravným uznesením č.k. 5S/293/2015-78 zo dňa 20. marca 2017 Najvyšším súdom Slovenskej republiky sp.zn. 10Sžk/17/2017 zo dňa 19. júna 2019) napadnutým rozsudkom č.k. 5S/157/2019-102 zo dňa 05.11.2019 zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OOP3-2015/074776-NMT zo dňa 10.09.2015. Správny súd poukázal najmä na to, že správne orgány v rámci konania vychádzali z odborných podkladov, ktoré netvorili prekážku pre vydanie súhlasu ďalšiemu účastníkovi. Zároveň vzal do úvahy, že prvostupňový orgán v rozhodnutí v záujme ochrany životného prostredia určil žiadateľovi

striktné podmienky pre povolenie státi pontónu - „hausbótu“. Osobitne akcentoval správny súd skutočnosť, že orgánmi oboch stupňov a Štátnou ochranou prírody SR bolo v priebehu konania zhodne ustálené, že povolenie činnosti, ku ktorej sa viaže rozhodnutie, nie je činnosťou, ktorá by bola zásahom spôsobujúcim podstatné zmeny v biologickej rozmanitosti, štruktúre a funkcii ekosystémov. Ustálil tiež, že správne orgány v rámci konania vo veci nepostupovali svojvoľne, ako aj to, že podklady tvoriace súčasť administratívneho spisu sú postačujúce. Mal za to, že aj správne uváženie bolo správnymi orgánmi uplatnené v rámci medzí stanovených zákonom. Naopak, správny súd neprisvedčil námietke žalobcu,

že by rozhodnutia správnych orgánov neboli dostatočne odôvodnené a zároveň poukázal na to, že správny orgán vec správne posúdili aj z právneho hľadiska.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

2. Včas podanou kasačnou sťažnosťou žalobca (v procesnom postavení sťažovateľa) sa sťažovateľ domáhal zmeny tohto rozsudku tak, že sa zruší rozhodnutie žalovaného a vec sa mu vráti na ďalšie konanie. Podľa sťažovateľa činnosť v územiach patriacich do sústavy NATURA 2000 možno povoliť len vtedy, ak je podľa dokazovania nesporné, že táto činnosť nebude mať významné negatívne účinky, a nie už vtedy, ak je táto neexistencia len predpokladaná. V danej veci však odbor starostlivosti o životné prostredie v odbornom stanovisku z 12. januára 2015 vyjadril len pravdepodobnosť, že tu nebude takýto vplyv na dotknuté chránené územie. Tento záver je podľa sťažovateľa v rozpore s § 28 ods. 4 a 5 zákona č. 543/2002, § 5 ods. 1, § 25 a § 122 SSP. Sťažovateľ v tejto súvislosti odkázal na čl. 16 smernice Rady 92/43/EHS o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín, ako aj na rozsudky Súdneho dvora zo 7. septembra 2004 vo veci C-127/02, Waddenvereniging a Vogelbeschermingsvereniging, a z 11. apríla 2013 vo veci C-258/11, Sweetman a i., ktorých závery podporujú právny názor žalobcu. Rovnaké závery Súdny dvor vyjadril v rozsudku zo 17. apríla 2018 vo veci C-441/17, Európska komisia / Poľsko. Správny súd sa však od týchto záverov odchyľil bez toho, aby podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku. Preto sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd prerušil konanie a podľa cit. článku ZFEÚ predložil Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky, ktoré formuloval.

3. Žalovaný žiadal kasačnú sťažnosť zamietnuť ako nedôvodnú. Správny súd podľa neho vec posúdil správne. Svoje rozhodnutie považoval za zákonné a zopakoval niektoré jeho podstatné dôvody. Zotrval na závere, že v konaní nebol zistený významný nepriaznivý vplyv činnosti na dané územie, preto nebol dôvod na odopretie súhlasu.

4. Ďalší účastník sa k podanej kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 27.01.2020 tak, že v plnej miere súhlasí s rozhodnutím žalovaného, ktorým tento odvolanie sťažovateľa v správnom konaní zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

5. Prejednávaná vec bola dňa 19.02.2020 predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie podľa právnej úpravy účinnej k danému dňu. Na Najvyššom súde Slovenskej republiky bola vec náhodným výberom pridelená na rozhodnutie senátu 10Sžk - sp. zn. 10Sžk/6/2020. S účinnosťou ku dňu 1. augusta 2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) začal svoju právomoc vykonávať Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, pričom k tomuto dňu prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky výkon súdnictva vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola preto zo zákonných dôvodov podľa predchádzajúcej vety náhodným výberom pridelená na rozhodnutie kasačnému senátu

4S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

6. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/157/2019-102 zo dňa 05.11.2019, ktorým tento zamietol žalobu, ktorou sa žalobca (ďalej ako „sťažovateľ“) domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OOP3-2015/074776-NMT zo dňa 10.09.2015.

7. Z administratívneho spisu žalovaného kasačný súd mal za preukázané, že ďalší účastník ako vlastník pontónu (ďalej ako „hausbót“) na ramene rieky Dunaj - Jarovce - listom zo dňa 20.05.2014 požiadal podľa § 68 písm. w/ zákona č. 543/2022 Z. z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej ako „zákon“) Okresný úrad Bratislava - odbor starostlivosti o životné prostredie (ďalej ako „prvostupňový orgán“ alebo „odbor starostlivosti o životné prostredie“) o vydanie súhlasu so štátim plávajúceho zariadenia PZ SK-4-14075 (pontón umiestnený na polohe č. XX na Jaroveckom ramene rieky Dunaj, vyviazaný na časti pozemku parc. č. XXXX/X, LV č. XXX, v kat. úz. W.). Do konania vo veci sa prihlásil žalobca ako účastník podľa § 82 ods. 3 štvrtej vety zákona (združenie s právnou subjektivitou, ktorého predmetom činnosti najmenej jeden rok je ochrana prírody a krajiny).

8. Odbor starostlivosti o životné prostredie zadovážil do konania okrem iného aj stanovisko Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky zo 4. decembra 2014. V ňom štátna ochrana prírody vyslovila názor, že prevádzka plávajúcich zariadení má negatívny vplyv na predmet ochrany Chráneného vtáčieho územia Dunajské luhy. Ničili sa v ňom biotopy vhodné na hniezdenie určitých druhov vtákov a znížila sa frekvencia výskytu plachých druhov. Štátna ochrana prírody však nakoniec dospela k záveru, že funkciu chráneného vtáčieho územia ešte možno považovať za zachovanú a aktuálny rozsah umiestnených hausbótov nie je významným zásahom do tohto územia. Likvidácia týchto hausbótov by podľa nej mohla spôsobiť ešte výraznejšie negatívne zásahy do jeho funkcií. Štátna ochrana prírody sa však zásadne vyslovila proti rozširovaniu hausbótovej osady nad existujúci rozsah. Na základe tohto stanoviska Štátnej ochrany prírody, odbor starostlivosti o životné prostredie vydal odborné stanovisko č. OU-BA-OSZP1-2015/7767-KTP zo dňa 12.01.2015, podľa ktorého umiestnenie plávajúcich zariadení nebude mať vplyv na predmet ochrany a predmetná činnosť sa nepovažuje za zásah, ktorý môže spôsobiť podstatné zmeny v biologickej rozmanitosti, štruktúre a vo funkcii ekosystémov.

9. Žalobca sa listom zo dňa 20.02.2015 vyjadril k meritu konania s tým, že s vydaním súhlasu ďalšiemu účastníkovi konania nesúhlasí, keď má za to, že umiestnenie plávajúcich zariadení je v rozpore so záujmami ochrany prírody v danom území. Zároveň mal za to, že udelenie súhlasu nie je v záujme ochrany biotopov európskeho alebo národného významu, ani v záujme ochrany chránených druhov. Požiadal tiež o uplatnenie princípu predbežnej opatrnosti na danom území a o vydanie nesúhlasu s činnosťou, ktorá je predmetom žiadosti.

10. Prvostupňový orgán následne nariadil ústne pojednávanie spojené s uskutočnením ohliadky na deň 25. marca 2015 (10:00 hod.). Žalobca sa tohto ústneho pojednávania nezúčastnil, svoju neúčasť vopred ospravedlnil podaním zo dňa 24. marca 2015. Na ústnom pojednávaní zástupca Štátnej ochrany prírody do zápisnice uviedol, že trvaní na zachovaní súčasného stavu.

11. Okresný úrad Bratislava, odbor starostlivosti o životné prostredie rozhodnutím z 3. júna 2015 č. OU-BA-OSZP3-2015/3220-15/POS (ďalej ako „prvostupňové rozhodnutie“) vydal pre ďalšieho účastníka ním žiadaný súhlas, zároveň mu však podľa § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov určil podrobnejšie podmienky pre jej činnosť. Súhlas udelil ďalšiemu účastníkovi na dobu určitú, a to do 30.06.2020 (od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej). Vyšiel zo zistenia, že vodná plocha, na ktorej má byť hausbót umiestnený, je v území s prvým stupňom ochrany, pozemok, kde má byť ukotvený, je však súčasťou Chráneného vtáčieho územia Dunajské luhy. Počas konania však nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by bránili vydaniu súhlasu pre ďalšieho účastníka konania.

12. Odvolanie, ktoré proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca, žalovaný zamietol tu preskúmaným rozhodnutím z 10. septembra 2015 č. OU-BA-OOP3-2015/074776-NMT (ďalej ako

„druhostupňové rozhodnutie“). S odkazom na stanovisko odboru starostlivosti o životné prostredie z 12.01.2015, žalovaný sa stotožnil so záverom prvostupňového rozhodnutia, že udeleniu súhlasu nebránili žiadne záujmy ochrany prírody a krajiny ani nesplnenie podmienok v zmysle § 82 ods. 11 zákona č. 543/2002 Z.z. Ani odvolanie neobsahovalo žiadne nové skutočnosti, ktoré by ešte správnym orgánom neboli známe.

13. Kasačnému súdu je z jeho úradnej činnosti, ako aj z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky známe, že žalobca podal viacero správnych žalôb proti viacerým rozhodnutiam, ktorými boli v tej istej lokalite rôznym subjektom dané súhlasy na umiestnenie plavidla. Keďže správne súdy jeho žaloby zamietli, podal proti ich rozsudkom obdobne formulované kasačné sťažnosti, v ktorých vzniesol v zásade totožné sťažnostné body.

14. Najvyšší súd tieto kasačné sťažnosti vo viacerých prípadoch zamietol, žalobca jeho rozsudky napadol ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, v ktorej nebol úspešný. Uznesením sp.zn. I. ÚS 163/2020 bola odmietnutá ústavná sťažnosť, ktorá smerovala proti rozsudku najvyššieho súdu sp.zn. 3Sžk/3/2017. Uznesením sp.zn. II. ÚS 107/2019 bola odmietnutá ústavná sťažnosť proti rozsudku sp.zn. 10Sžk/6/2017 a Nálezom sp.zn. III. ÚS 262/2020 bolo meritórne nevyhovené ústavným sťažnostiam proti rozsudkom sp.zn. 5Sžk/13/2018, 10Sžk/16/2019, 4Sžk/23/2019, 7Sžk/4/2019 a 6Sžk/30/2019. Vzhľadom na to, že už bolo v týchto siedmich takmer totožných veciach rozhodnuté o takmer totožných kasačných sťažnostiach, kasačný súd podľa § 464 ods. 2 SSP odkazuje na dôvody týchto rozhodnutí - konkrétne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 7Sžk/4/2019;

15. „Podľa § 28 ods. 1 zákona o ochrane prírody, chránené vtáacie územia, chránené územia európskeho významu a zóny chránených území podľa § 27 ods. 9 sú súčasťou európskej sústavy chránených území, ktorej cieľom je zabezpečiť priaznivý stav ochrany biotopov európskeho významu a priaznivý stav ochrany druhov európskeho významu v ich prirodzenom areáli.

16. Podľa § 28 ods. 2 zákona o ochrane prírody, akýkoľvek plán alebo projekt, ktorý priamo nesúvisí so starostlivosťou o územie patriace do európskej sústavy chránených území, navrhované chránené vtáacie územie alebo územie európskeho významu (ďalej len „územie sústavy chránených území“) alebo nie je pre starostlivosť oň potrebný, ale ktorý pravdepodobne môže mať samostatne alebo v kombinácii s iným plánom alebo projektom na toto územie významný vplyv, podlieha hodnoteniu jeho vplyvov na takéto územie z hľadiska cieľov jeho ochrany.

17. Podľa § 28 ods. 3 zákona o ochrane prírody, každý, kto zamýšľa uskutočniť plán alebo projekt podľa odseku 2 (ďalej len „navrhovateľ“), je povinný predložiť návrh plánu alebo projektu na posúdenie orgánu ochrany prírody. Táto povinnosť sa nevzťahuje na plány alebo projekty, ktoré sú predmetom posudzovania vplyvov podľa osobitného predpisu.

18. Podľa § 28 ods. 4 zákona o ochrane prírody, okresný úrad v sídle kraja vydá k návrhu plánu alebo projektu podľa odseku 3 odborné stanovisko k možnosti jeho významného vplyvu na územie sústavy chránených území. Ak sa plán alebo projekt má uskutočniť na území viacerých krajov, odborné stanovisko vydá ten okresný úrad v sídle kraja, na území ktorého sa má uskutočniť najväčšia časť plánu alebo projektu. Odborné stanovisko môže vydať aj ministerstvo alebo okresný úrad v sídle kraja z vlastného podnetu, ak podnet na jeho vydanie bol zistený počas konania o vydanie výnimky, súhlasu alebo vyjadrenia podľa tohto zákona. Ak podľa odborného stanoviska plán alebo projekt môže mať samostatne alebo v kombinácii s iným plánom alebo projektom významný vplyv na toto územie, je predmetom posudzovania vplyvov podľa osobitného predpisu.

19. Podľa § 28 ods. 5 zákona o ochrane prírody, plán alebo projekt možno schváliť alebo povoliť, len ak sa na základe výsledku posudzovania vplyvov podľa osobitného predpisu preukáže, že nebude mať nepriaznivý vplyv na integritu územia sústavy chránených území z hľadiska cieľov jeho ochrany (ďalej len „nepriaznivý vplyv na integritu územia“).

20. Podľa § 68 písm. w/ zákona o ochrane prírody, okresný úrad vydáva súhlas prevádzkovateľovi plávajúceho zariadenia na státie plávajúceho zariadenia na vodnom toku alebo inej vodnej ploche.

21. Podľa § 82 ods. 12 zákona o ochrane prírody, v rozhodnutí vydanom podľa tohto zákona, ktorým sa dáva súhlas na výkon činnosti alebo ktorým sa povoľuje výnimka zo zákazu činnosti podľa tohto zákona, môže konajúci orgán určiť podrobnejšie podmienky vykonávania činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny a obmedziť ich časovú platnosť.

22. Preskúmaním veci kasačný súd zistil, že predmetom konania je procesný postup krajského súdu, ktorý po tom ako zistil, že rozhodnutia orgánov verejnej správy oboch inšancií vo veci súhlasu so stáťím plávajúceho zariadenia sú v súlade so zákonom, podanú správnu žalobu ako nedôvodnú zamietol.

23. Samotný návrh zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny bol Ministerstvom životného prostredia SR vypracovaný tak, aby bol v úplnom súlade s predpismi Európskej únie, najmä so Smernicou Rady č. 92/43/EHS o ochrane prírodných stanovišť voľne žijúcich živočíchov a rastlín v znení č. 97/62/EHS (ďalej len „smernica o biotopoch“), ktorá sa stala základným prostriedkom na ochranu druhov fauny a flóry a ich stanovišť; táto smernica stanovila širokú základňu na zachovanie biologickej rozmanitosti pomocou zachovania prírodných stanovišť a divožijúcej fauny a flóry. Prebraná bola zo smernice o biotopoch povinnosť posudzovania všetkých činností, ktoré priamo nesúvisia s ochranou území patriacich do európskej sústavy chránených území alebo nie sú pre starostlivosť o ne nevyhnutné, ale pravdepodobne by mohli mať na dané územie vplyv. Povolenie na požadovanú činnosť vydáva príslušný orgán štátnej správy len na základe výsledkov posudzovania, a to len v tom prípade, ak požadovaná činnosť nebude mať negatívny vplyv na stav chráneného územia a ničím neovplyvní jeho vývoj.

24. Prijatím čiastkovej úpravy zákona o ochrane prírody a krajiny, ktorý bol novelizovaný zákonom č. 117/2010 Z.z. bola potreba predísť podaniu žaloby na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev proti Slovenskej republike, podanie ktorej hrozilo v prípade, ak by nebola bezprostredne prijatá právna úprava reflektujúca výhrady Komisie Európskych spoločenstiev (ďalej len „Komisia“) uplatnené v konaniach č. 2006/2141 a č. 2006/2153 o porušení Zmluvy o založení Európskych spoločenstiev podľa článku 226 vedených proti Slovenskej republike. Výhrady Komisie sa vzťahovali k nesprávnej a/alebo neúplnej transpozícii smernice Rady 92/43/EHS z 23. mája 1992 o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín v platnom znení (ďalej len „smernica o biotopoch“) a smernice Rady 79/409/EHS

z 2. apríla 1979 o ochrane voľne žijúceho vtáctva (ďalej len „smernica o vtákoch“). Boli upravené tie ustanovenia zákona, ktoré sú priamo dotknuté alebo ktoré vecne súvisia s výhradami Komisie k nesprávnej a/alebo neúplnej transpozícii smernice o vtákoch a smernice o biotopoch, a to v rozsahu, v akom Komisia neakceptovala vysvetlenie Slovenskej republiky, prípadne kde ide o transpozíčný deficit. Nakoľko výhrada Komisie k čl. 6 smernice o biotopoch vecne súvisela s ustanoveniami zákona č. 24/2006 Z.z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov bolo potrebné vykonať právnu úpravu aj v tomto zákone. Právna úprava reagovala na výhrady Komisie vzťahujúce sa k nesprávnej a/alebo neúplnej transpozícii článkov 4, 5, 6, 9, 10 a 11 smernice o vtákoch a článkov 1, 4, 5, 6, 12, 13, 16 smernice o biotopoch. Jednou z ďalších noviel zákona o ochrane prírody a krajiny zákonom č. 506/2013 Z.z. sa o. i. určil postup pre stanovenie vyššieho verejného záujmu v súlade s článkom 6 smernice o biotopoch.

25. Vychádzajúc z citovaných ustanovení je zřejmé, že aj napriek skutočnosti, že členské štáty si pri transpozícii smernice zachovávajú určitú mieru diskrečnej právomoci a sú viazané iba cieľom preberanej smernice v danom prípade priama aplikácia ustanovení smernice (najmä čl. 6 ods. 3, ktorého priameho účinku sa žalobca dovoľáva) nie je potrebná vzhľadom na vnútroštátnu úpravu v právnom predpise, do ktorého bola smernica prebratá (§ 28 zákona o ochrane prírody a krajiny). Z ustanovenia § 28 zákona o ochrane prírody vyplýva, že pre uplatnenie povinnosti vykonať hodnotenie vplyvov plánov alebo projektov na územie sústavy chránených území z hľadiska cieľov jeho ochrany, teda primerané hodnotenie významnosti vplyvov plánov alebo projektov na takéto územie, je

skutočnosť, že daný plán alebo projekt pravdepodobne môže mať samostatne alebo v kombinácii s iným plánom alebo projektom na toto územie významný vplyv. To, či dotknutý plán alebo projekt pravdepodobne môže mať samostatne alebo v kombinácii s iným plánom alebo projektom na toto územie významný vplyv alebo takýto vplyv mať nebude, sa preukazuje odborným stanoviskom podľa odseku 4. Pokiaľ sa v odbornom stanovisku vydanom podľa odseku 4 preukáže, že dotknutý plán alebo projekt, pravdepodobne môže mať samostatne alebo v kombinácii s iným plánom alebo projektom na územie sústavy chránených území významný vplyv, je povinne predmetom posudzovania vplyvov na životné prostredie sa zaoberať v konaní vedenom podľa zákona č. 24/2006 Z.z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorého súčasťou je primerané hodnotenie významnosti vplyvov plánov alebo projektov na takéto územie, v rámci ktorého sa skúma vplyv na integritu tohto územia.

26. V danom prípade bolo vykonané tzv. primerané posúdenie (čl. 6 ods. 3), ako jedným z troch nástrojov vyžadovaných smernicou o biotopoch na ochranu sústavy Natura 2000. V zisťovacom konaní (tzv. screeningu) je cieľom zistiť, či je predpoklad, že plán alebo projekt bude mať samostatne, alebo v kombinácii s inými plánmi alebo projektmi významný vplyv na územia sústavy Natura 2000. V rámci zisťovacieho konania bolo zistené, že predmetná činnosť - umiestnenie 226 hausboatov v Jaroveckom ramene - nebude mať pravdepodobne vplyv na predmet ochrany uvedeného územia NATURA 2000 z dôvodu, že likvidácia a poškodenie biotopov druhov, ktoré sú predmetom ochrany CHVÚ Dunajské luhy na ploche 10 ha predstavuje 0,06% jeho plochy, úbytok hniezdiacich, zimujúcich a migrujúcich druhov je malý, a činnosť nepredstavuje zásah do jadrových území hniezdenia druhov, ktoré sú predmetom ochrany CHVÚ. Pokiaľ teda bolo zistené, že plán alebo projekt pravdepodobne nebude mať významný vplyv na danú lokalitu, či už samostatne alebo v spojení s inými plánmi alebo projektmi, môže byť schválený bez ďalšieho posudzovania. Preto neexistencia významných negatívnych účinkov na predmet ochrany postačuje na to, aby správny orgán vydal súhlas podľa ust. § 68 písm. w/ zákona o ochrane prírody a krajiny a teda záver krajského súdu bol správny.

27. Kasačný súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že v predmetnej veci povoliť činnosť na území NATURA 2000 možno len vtedy, ak možno nadobudnúť istotu, a to na základe najvýznamnejších vedeckých poznatkov, že činnosť nebude mať významný vplyv na predmet ochrany územia NATURA 2000 a to z toho dôvodu, že na základe výsledku zisťovacieho konania (tzv. screeningu) podľa ust. § 28 zákona o ochrane prírody bolo zistené, na podkladoch rozhodnutia v správnom konaní o udelení súhlasu, že plán alebo projekt pravdepodobne nebude mať významný vplyv na danú lokalitu, preto nebolo potrebné vypracovať primerané posúdenie (Ak je plán alebo projekt predmetom posudzovania podľa zákona EIA/SEA, primerané posúdenie sa vypracuje na základe stanoviska orgánu ochrany prírody.) Pokiaľ by sa však zistilo, že existuje akákoľvek pochybnosť, čo v danej veci nebolo preukázané, bolo by potrebné vykonať primerané posúdenie (odhad), aby bolo možné tieto vplyvy preštudovať. Uvedené vyplýva z rozhodnutia Súdneho dvora EU vo veci Waddenzee C-127/02, v ktorom dospel k záveru, že „pre spustenie mechanizmu ochrany prírody podľa článku 6 ods. 3 smernice o biotopoch sa nepredpokladá, ako to inak vyplýva aj z publikácie Komisie s názvom „Starostlivosť o lokalitu Natura 2000“ - Ustanovenia článku 6 smernice 92/43/EHS o biotopoch, istota, že plány alebo projekty predmetnú lokalitu významne ovplyvnia, ale postačuje len pravdepodobnosť, že plán alebo projekt má takýto vplyv. Pri pochybnostiach o existencii významného vplyvu je potrebné pristúpiť k takému odhadu, ktorý umožňuje účinne vylúčiť, aby boli povolené plány alebo projekty, ktoré nepriaznivo ovplyvnia integritu príslušnej lokality, a rovnako prispieva k tomu, aby v súlade s tretím odôvodnením a s článkom 2 ods. 1 smernice o biotopoch bol dosiahnutý hlavný cieľ tejto smernice, a síce zachovať biologickú rozmanitosť ochranou prirodzených biotopov, voľne žijúcich zvierat a rastlín.“ Toto primerané posúdenie by malo v zmysle rozhodnutia Súdneho dvora (komisia /Taliansko, C-304/05) „obsahovať úplné, presné a definitívne závery, ktoré by mohli odstrániť akúkoľvek dôvodnú vedeckú pochybnosť, pokiaľ ide o následky prác plánovaných na dotknutom území“. Ak je záverom primeraného posúdenia konštatovanie, že plán alebo projekt môže mať nepriaznivý vplyv na integritu územia sústavy Natura 2000 (čo znamená významný negatívny vplyv minimálne na jeden predmet ochrany takého územia), je možné plán alebo projekt realizovať len z dôvodov vyššieho verejného záujmu, t.j. aplikovať postup v zmysle čl. 6.4 smernice o biotopoch.

Pokiaľ z primeraného posúdenia (podľa článku 6.3 smernice o biotopoch) vyplynie, že samostatne alebo v kombinácii s inými plánmi alebo projektmi nebude mať nepriaznivý vplyv na integritu územia sústavy Natura 2000, plán alebo projekt možno schváliť. (V našich podmienkach sa zisťuje podľa ust. § 28 ods. 4 podľa posudzovaní vplyvov podľa EIA). Vzhľadom na uvedené vyhodnotil kasačný súd kasačnú námietku žalobcu o nesprávnom právnom posúdení krajským súdom za nedôvodnú.

28. Sťažovateľ v predmetnom prípade namietal nesprávne právne posúdenie, ktoré podľa jeho názoru spočívalo v tom, že správny súd sa pri rozhodovaní o povolení činnosti v územiach patriacich do sústavy NATURA 2000 uspokojil s predpokladom, že navrhovaná činnosť nebude mať významný vplyv na predmet ochrany v týchto územiach, pričom na povolenie takejto činnosti je podľa sťažovateľa nevyhnutné, aby na základe potrebného dokazovania bolo nesporné, že takéto účinky nenastanú.

29. K uvedenej námietke sťažovateľa vo svetle vyššie uvedeného kasačný súd uvádza, že obdobnú námietku uplatnil tak v správnom konaní ako aj v konaní pred správnym súdom, ani raz však, okrem konštatovania absencie istoty neexistencie významných negatívnych účinkov na predmet ochrany, na podporu svojich tvrdení neuviedol ďalšie skutočnosti, resp. nepredložil dôkazy. Strohá námietka sťažovateľa bez dôkazného podloženia tak nebola spôsobilá spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia správneho súdu, ktorý vychádzal zo skutkového stavu zisteného orgánmi verejnej správy s tým, že vykonanie dôkazov vykonal oboznámením sa s dôkazmi, ktoré sa nachádzajú v súdnom a pripojenom administratívnom spise žalovaného, pričom uvedený postup je v súlade s ustanoveniami Správneho súdneho poriadku.

30. Kasačný súd dáva do pozornosti, že predmetom úpravy zákona o ochrane prírody je ustanovenie pôsobnosti orgánov štátnej správy a obcí, povinností právnických osôb a fyzických osôb pri ochrane prírody a krajiny. Cieľom tejto právnej úpravy je dlhodobé zabezpečenie zachovania prírodnej rovnováhy a ochrany rozmanitosti podmienok a foriem života, prírodných hodnôt a krás a utváranie podmienok na trvalo udržateľné využívanie prírodných zdrojov a na poskytovanie ekosystémových služieb. Nástrojom, ktorý má orgán ochrany prírody na dosiahnutie tohto účelu, je aj udeľovanie súhlasov alebo výnimiek zo zakázaných činností. Zákon o ochrane prírody taxatívne vymenúva činnosti, na vykonanie ktorých sa na území, na ktorom platí prvý až piaty stupeň ochrany, vyžaduje súhlas orgánu ochrany prírody a činnosti, ktoré sú na území, na ktorom platí druhý až piaty stupeň ochrany, zakázané. Okresný úrad v sídle kraja je v zmysle § 67 písm. h/ zákona o ochrane prírody oprávnený rozhodovať o výnimke zo zakázaných činností v územiach s druhým až piatym stupňom ochrany, medzi ktoré patrí aj výnimka ustanovená v § 68 písm. w/ zákona o ochrane prírody.

31. Hoci platí, že zákon o ochrane prírody je zameraný na ochranu prírody a krajiny, zákonodarca v ňom však umožňuje, aby na území, na ktorom platí druhý stupeň ochrany, bol orgánom ochrany prírody v odôvodnených prípadoch udelený súhlas na státie plávajúceho zariadenia. V predmetnom prípade kasačný súd zdôrazňuje, že ochrana prírody bola realizovaná tým, že rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie obsahuje podrobné podmienky vykonávania povolenej činnosti podľa § 82 ods. 12 o ochrane prírody ako aj tým, že platnosť udelenej výnimky je časovo obmedzená. Navyše, ako je už uvedené vyššie, sťažovateľ nekonkretizoval významný negatívny dopad súhlasu na ochranu predmetného územia. Rovnako zo stanoviska Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky č. ŠOP SR/4563/2014 zo dňa 04.12.2014 vyplynulo, že „v súčasnosti ešte možno považovať funkciu CHVÚ Dunajské luhy za zachovanú a rozsah umiestnených hausbótov nie je významným zásahom do územia Natura 2000, ktorý môže spôsobiť podstatné zmeny v biologickej rozmanitosti, štruktúre a funkcii ekosystémov. Likvidácia týchto hausbótov by mohla spôsobiť výraznejšie negatívne dopady ako ich zotrvanie“. Kasačný súd konštatuje, že uvedený záver má charakter odbornej správnej úvahy určeného orgánu štátu a v konaní nebol predložený žiadny znalecký posudok alebo odborné stanovisko, ktoré by kvalitatívne spochybnilo stanovisko Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky.

32. Kasačný súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že prvoinštančný orgán verejnej správy je oprávnený kedykoľvek skontrolovať dodržiavanie podmienok povolenej výnimky a ak by zistil, že ďalší účastník v priebehu časového obdobia, na ktoré mu bol udelený súhlas na státie plávajúceho

zariadenia, porušil stanovené podmienky, je oprávnený aj z vlastného podnetu prehodnotiť udelený súhlas, tento zrušiť, resp. ho nepredĺžiť na ďalšie obdobie.

33. Kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy náležite postupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými Správnym súdnym poriadkom, keď súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného vykonal náležite v zmysle platnej právnej úpravy a svoju právnu úvahu, na základe ktorej ustálil svoj právny záver, aj náležite odôvodnil.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky po vykonaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím orgánu verejnej správy prvej inštancie a konaní im predchádzajúcich pri aplikácii príslušnej zákonnej úpravy dospel k zhodnému záveru ako krajský súd o nedôvodnosti žaloby. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, s námietkami žalobcu uvedenými v kasačnej sťažnosti a s prihliadnutím na ustanovenie § 461 S.s.p. dospel k záveru, že v zásade nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku správneho súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku.

35. Vychádzajúc zo skutkových okolností posudzovaného prípadu, s poukazom na právne závery uvedené vyššie, kasačný súd v danej veci považoval námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu o nesprávnom právnom posúdení veci krajským súdom podľa § 440 písm. g/ S.s.p. za nedôvodné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia správneho súdu a jeho súladnosť so zákonom. Kasačný súd z uvedených dôvodov kasačnej sťažnosti nevyhovел a túto podľa § 461 S.s.p. zamietol.“

36. Na základe uvedených úvah tak kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je v rozsahu uplatnených sťažnostných bodov nedôvodná. Preto ju podľa § 461 SSP rozsudkom (§ 457 ods. 1 SSP) zamietol (výrok II). Ešte predtým však ako nedôvodný zamietol aj návrh na prerušenie konania podľa § 100 ods. 1 písm. a/ SSP (výrok I.).

37. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky kasačný súd udáva, že z povinnosti položiť prejudiciálnu otázku, existujú výnimky, ku ktorým Súdny dvor dospel svojou judikatúrou, keď už v marci 1963 v prípade Da Costa 28/62 stanovil doktrínu Acte éclaire, ktorým posilnil precedenčný charakter svojich rozhodnutí a následne v roku 1982, v prípade CILFIT vo veci 283/81 doktrínu Acte clair. V tejto veci bola talianskym kasačným súdom priamo položená otázka výkladu tretieho odseku čl. 177 Rímskych zmlúv (dnes čl. 237 ZFEU), t.j. či má súd poslednej inštancie skutočne povinnosť predbežnú otázku položiť vždy alebo len v prípade, ak po predbežnom prieskume dospeje k záveru, že vo veci existujú dôvodné interpretačné pochybnosti („on the prior finding of a reasonable interpretative doubt“). Ako odpoveď taliansky súd obdržal stanovisko súdneho dvora, a to v tom zmysle, že predbežnú otázku položiť nemusí - okrem iných - v prípade, ak je uplatnenie práva Spoločenstva tak jasné, že neponecháva priestor na rozumné pochybnosti.

38. Predmetný záver je primerane replikovaný aj v neskorších rozhodnutiach súdneho dvora - napr. C-495/03 (Intermodal Transports BV c/a Staatssecretaris van Financiën): „Po druhé a bez rozporu s odôvodnením vyplývajúcim z rozsudku z 30. septembra 2003, Köbler (C-224/01, Zb. s. I-10239), ponecháva judikatúra vyplývajúca z rozsudku Cilfit a i., už citovaného, len vnútroštátnemu súdu, aby posúdil, či je správne uplatnenie práva Spoločenstva také jasné, že niet miesta na žiadne rozumné pochybnosti a v dôsledku toho, aby rozhodol, že sa zdrží predloženia otázky Súdnemu dvoru, týkajúcej sa výkladu práva Spoločenstva, ktorá vznikla pri konaní na tomto súde (rozsudok zo 17. mája 2001, TNT Traco, C-340/99, Zb. s. I-4109, bod 35).“

39. Senát kasačného súdu konštatoval, že za daných okolností a vzhľadom na jednoznačné názory vo veci nie je potrebné obrátiť sa na Súdny dvor s prejudiciálnou otázkou.

40. O trovách bolo rozhodnuté podľa § 167 a 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, keď žalobca vo veci úspech nemal a žalovaný ho síce mal, kasačný súd však nezistil dôvody, aby sa mu nárok na náhradu trov priznal.

41. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.